

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 504/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., T., zastúpenej advokátom Mgr. M. U., T., pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2012 doručená sťažnosť S., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. U., T.,

pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011, postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... Mgr. E. H., zamestnanec Š., T. - predsedníčka školskej maturitnej komisie u sťažovateľa pre školský rok 2010/2011 /Ďalej len „žalovaná“/ svojim rozhodnutím zo dňa 30. 5. 2011 doručeným žalovanému dňa 31. 5. 2011 rozhodla, že neumožnila fyzickým osobám štúdia jednotlivých predmetov, ktorí nesplnili podmienky jej vykonania, vykonanie ústnej formy maturitnej skúšky v dňoch 30. 5.-3. 6. 2011.

Rozhodnutie žalovanej i keď ako fyzickej osoby, je v tomto prípade rozhodnutím správneho orgánu, orgánu verejnej moci.

Žalovaná neuviedla, ktoré fyzické osoby štúdia jednotlivých predmetov nesplnili podmienky vykonania maturitnej skúšky, teda sa jedná o nevykonateľné rozhodnutie.

Žalovaná v rozhodnutí, ani inak neuviedla, aké konkrétne nedostatky zistila pri ňou vykonanej kontrole pripravenosti a organizácie maturitnej skúšky.

Žalovaná neuviedla ktoré ustanovenie záväzných predpisov jej umožňuje napadnuté konania a v zmysle plnenie, ktorých povinností a oprávnení rozhodla, podľa akých všeobecnej záväzných platných predpisov postupovala, ktoré všeobecne záväzné platné predpisy boli zo strany školy a porušené.

Žalovaná nevenovala dôkladnú pozornosť materiálom, ktoré jej boli predložené a tak nezistila potrebné skutočnosti, ktoré sa maturitných skúšok týkali. Žalovaná mala podľa jej vyjadrení skontrolovať dokumentáciu uchádzačov štúdia jednotlivých predmetov o niekoľko tisíc stranách v priebehu asi 3 hodín, čo nepokladáme za reálnu skutočnosť.

Žalovaná konala na základe priamych pokynov pracovníkov Školského inšpekčného centra Trenčín, o čom vedenie školy na začiatku ústnych maturitných skúšok informovala.

Informovala vedenie školy aj o tom, že s otvorením ústnej časti maturitnej skúšky počká až do príchodu riaditeľky školského inšpekčného centra T., i keď podľa dekrétu následná inšpekcia v škole bola vypísaná len 30. 05. 2011 ráno.

Žalovaná svoje zistenia a závery nekonzultovala s ostatnými členmi školskej maturitnej komisie, ani nepožiadala o vyjadrenie ich stanoviska k danej problematike...

Platná legislatíva neumožňuje zrušiť, zastaviť maturitné skúšky, žalovaná neuvádza v zmysle akého predpisu neumožnila fyzickým osobám štúdia jednotlivých predmetov vykonanie ústnej formy maturitnej skúšky v dňoch 30. 5.-3. 6. 2011, ktorí nesplnili podmienky jej vykonania.

Sťažovateľ podal vo veci žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného: Mgr. E. H. - predsedu školskej maturitnej komisie a to Nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov na S. T. k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok zo dňa 30. 5. 2011 na Krajský súd v Trenčíne, ktorý uznesením č. k. 13 S/72/2011 zo dňa 29. 11. 2011 konanie zastavil, proti čomu podal sťažovateľ odvolanie na Najvyšší súd SR, ktorý napadnuté uznesenie o zastavení konania potvrdil uznesením č. k. 4 Sžo 10/2012 zo dňa 18. 4. 2012, ale z iných dôvodov ako Krajský súd.

Najvyšší súd SR zastavenie konania odôvodnil právnym názorom, že konanie žalovanej nie je rozhodnutím, ale zásahom orgánu verejnej správy. V posúdení tejto otázky tkvie dôvod podania našej ústavnej sťažnosti proti napadnutým rozhodnutiam. Podľa nášho názoru je možné v zmysle ustálenej judikatúry slovenských i európskych najvyšších súdov považovať oznámenie žalovanej o nepripustení uchádzačov štúdia k maturitnej skúške za rozhodnutie preskúmateľné súdom a za prejav vôle orgánu verejnej moci, ktorý mení, zrušuje práva a povinnosti sťažovateľa. Na koľko sa jedná o konanie sui generis, ktoré nie je v príslušných právnych predpisoch /predpisoch upravujúcich ukončovanie stredoškolského štúdia/jednoznačne vymedzené, v prípadoch ako je tento neostáva sťažovateľovi iná možnosť ako sa obrátiť s návrhom na ochranu pred rozhodnutím orgánu verejnej moci na súd. Podľa nášho názoru žalovaná jednoznačne vo veci nepripustenia uchádzačov k maturitnej skúške prijala rozhodnutie, ktoré následne v písomnej forme doručila sťažovateľovi /Oznámenie o nepripustení uchádzačov k maturitnej skúške zo dňa 30.5. 2011/. Porušenie uvedených ústavných práv sťažovateľa vidíme v tom, že orgán verejnej moci konal nad rámec práv priznaných mu zákonom, ale najmä v tom, že konajúce

súdy/i keď každý z rôznych dôvodov, čo tiež preukazuje zložitost' problematiky a nejasnost' súvisiacich predpisov/ porušili rozhodnutiami, ktorými zastavili konanie, ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a odopreli mu možnosť konať, brániť svoje práva pred súdom. V konaní malo byť rozhodnutie žalovanej preskúmané v merite veci, pričom konajúce súdy svojim formalizmom a nesprávnym výkladom porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu v špecifickej veci dotýkajúcej sa množstva uchádzačov o maturitnú skúšku. Napadnuté oznámenie o nepripustení k maturitnej skúške považujeme za rozhodnutie žalovanej, nie za zásah, nakoľko len rozhodnutie žalovanej by mohlo spôsobiť následky nepripustenia uchádzačov k maturitnej skúške a k jej nevykonaniu /i keď nezákonne/.

Poukazujeme na nasledovné skutočnosti, ktoré sú tiež dôvodom podania sťažnosti a síce , že konanie žalovanej- konanie a rozhodovanie predsedu školskej maturitnej komisie je špecifickým konaním, nemajúcim snád' v našom právnom poriadku žiadnu obdobu, otázkou ostáva či sa jedná o postup žalovanej.

Sťažovateľ som presvedčený, že výklad uvedených predpisov tak, ako ho podávajú Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd SR je nesprávny a ich rozhodnutia sú nesprávne, nespravodlivé a porušujú naše uvedené práva...»

Sťažovateľka sťažnosť doplnila podaním z 30. júla 2012, kde sa uvádza:

«... Napadnutým konaním konajúcich súdov - uznesenia Najvyššieho súdu SR bolo, okrem už spomenutých práv sťažovateľa, porušené právo na súdnu ochranu uvedené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo na spravodlivé súdne konanie. Zároveň podľa nášho názoru sa konajúce súdy v napadnutých rozhodnutiach nedostatočne vysporiadali s dôvodmi zastavenia konania, kedy Najvyšší súd SR konštatuje, že vyhovením žalobe žalobkyne mohlo byť iba zrušenie listu žalovanej, ktoré by neprinieslo žiadnu ochranu žalobkyňi. Toto tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko zrušenie uvedeného rozhodnutia /sama žalovaná ho v Správe priloženej k žalobe označuje za rozhodnutie Školskej maturitnej komisie o zastavení konania UFIČ MS všetkým uchádzačom štúdia jednotlivých predmetov/ by umožnilo uchádzačom maturovať v náhradnom termíne, kdežto zrušenie zásahu, teda jednorázového aktu žalovanej do minulosti by neprinieslo žiadnu nápravu vo veci.

Myslíme si teda, že prílišný formalizmus konajúcich súdov a nedostatočné vysvetlenie veci a vysporiadanie sa s tak zložitou problematikou, ktorá navyiac nie je riadne zákonne upravená zapríčinili porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu, kedy i tu došlo k prvkom autoritárstva v konaní - pri porušení formálneho postupu štátneho orgánu sa takéto konanie sanuje všeobecným rozhodnutím s poukazom na obsah konania, miesto zrušenia rozhodnutia pre procesné nedostatky /nedodržanie zákona o postupe predsedníčky maturitnej komisie/, ale na sťažovateľa sa kladie povinnosť postupovať bezchybne vo veciach neupravených zákonom, na ktoré pritom majú i sudy vyššieho stupňa rôzny názor. Nedostatočné vysvetlenie prečo nie je postup žalovanej rozhodnutím tiež je porušením práva na súdnu ochranu...»

Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011 postupom a uznesením krajského súdu č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 boli porušené základné práva podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že E. H. neumožnila fyzickým osobám štúdia jednotlivých predmetov, ktorí nespĺnili podmienky jej konania, t. j. vykonanie ústnej formy maturitnej skúšky v dňoch 30. mája 2011 až 3. júna 2011, a krajský súd a najvyšší súd porušili základné práva sťažovateľky tým, že nesprávne interpretovali a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia v otázke, prečo zásah E. H. z 30. mája 2011 nemá povahu rozhodnutia, pričom konanie o návrhu sťažovateľky na preskúmanie „rozhodnutia žalovanej E. H. – nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok z 30. mája 2011“ v rámci správneho súdnictva bolo zastavené podľa jej názoru v rozpore s ústavou a dohovorom.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v sťažnosti doplnenej podaním z 30. júla 2012 žiada, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„1. Základné práva S., T., upravené v čl. 12 ods. 1 - rovnosť v právach a rovnosť pred zákonom, čl. 13 ods. 1 - zákaz ukladania povinností nad rámec zákona, čl. 46 ods. 1, ods. 2 -právo na súdnu ochranu, čl. 47 ods. 3 - rovnosť účastníkov konania Ústavy

Slovenskej republiky, v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – právo na spravodlivé súdne konanie, postupom, konaním a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžo 10/2012 zo dňa 18. 4. 2012 a postupom, konaním a uznesením Krajského súdu Trenčína č. k. 13 S/72/2011 zo dňa 29. 11. 2011, rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. zo dňa 30. 5. 2011 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžo 10/2012 zo dňa 18. 4. 2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania, právneho zastúpenia vo výške 254,88 EUR.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základných práv rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011, podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o neprípustnosť.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd pripomína, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv rozhodnutím predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011, sa sťažovateľka mohla domáhať ochrany svojich označených základných práv návrhom v rámci správneho súdnictva v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Práve využitím tohto právneho prostriedku mohla doceliť nápravu, pretože ako vyplýva z dikcie § 250v ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Keďže sťažovateľka takýto právny prostriedok na ochranu svojho základného práva nevyužila, s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť.

2. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol najvyšší súd, ktorý napadnuté uznesenie preskúmal v odvolacom konaní a uznesením sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

3. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012, podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavnú neopodstatnenosť.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľka postup a namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 za ústavne nekonformné, je to, že podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd nesprávne a nedostatočne odôvodnil, prečo zásah predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011 nepovažuje za rozhodnutie. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

Ústavný súd preskúmal postup a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 a zistil, že námietky sťažovateľky nie sú opodstatnené. V danom prípade najvyšší súd rozhodujúc o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011 vyslovil svoj právny názor a riadne aj vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo v rámci odvolacieho konania potvrdil uznesenie krajského súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 okrem iného uviedol:

«... Posúdiac návrh na začatie konania podaný žalobkyňou podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O. s. p.), najmä so zreteľom na žalobný petit, ktorým žiadala zrušiť rozhodnutie žalovanej, odvolací súd vyhodnotil toto podanie ako žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (ako bolo nakoniec aj označené) podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p.

Všeobecné vymedzenie predmetu konania podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. ustanovuje § 244 ods. 3, podľa ktorého musí ísť o také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Ďalšími podmienkami súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby je, že osoba, ktorá sa žalobou domáha súdnej ochrany, musela byť rozhodnutím na svojich právach ukrátená (§ 247 ods. 1 O. s. p.), musí ísť o právoplatné rozhodnutie správneho orgánu po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, ibaže takých niet (§ 247 ods. 2 a 3 O. s. p.) a napokon napadnuté rozhodnutie nesmie spadať pod niektorý z prípadov, ktorých preskúmanie je zákonom vylúčené (§ 248 O. s. p.).

Rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmané v správnom súdnictve v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. je svojou povahou individuálnym správnym aktom, ktorým sa konkrétnemu adresátovi autoritatívne určil obsah jeho verejných subjektívnych práv a povinností tak, že takýmto určením bol vo svojom právnom postavení subjektívne dotknutý. Takéto rozhodnutie ani nemuselo byť vydané procesným postupom, na ktorý by sa výslovne alebo aspoň subsidiárne vzťahoval zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), a v zásade ani nemusí mať formálne náležitosti rozhodnutia podľa § 47

Správneho poriadku. Ochrana poskytovaná správnym súdnictvom by bola iba iluzórnou, keby sám orgán verejnej správy tým, že svoje rozhodnutie prípadne vydá bez formálnych náležitostí zodpovedajúcich správneho poriadku, vedel dosiahnuť, že proti takémuto rozhodnutiu sa ukrátená fyzická alebo právnická osoba nebude vedieť domôcť ochrany pred súdom, ktorá je garantovaná v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Preto sa za spôsobilý predmet súdneho prieskumu považujú aj povolenia alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právno-aplikačné akty správnych orgánov uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Sžf 31/2031 z 25. 8. 2011).

Podľa Najvyššieho súdu je nutné pojem rozhodnutia na účely možnosti jeho preskúmania v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. vykladať predovšetkým materiálne, t. j. podľa toho, či z obsahu aktu orgánu verejnej správy vyplýva, že ide o rozhodnutie vo vyššie naznačených intenciách, a či by vyhovením žalobe - ktorým je v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. vždy zrušenie napadnutého rozhodnutia - bola poskytnutá efektívna ochrana dotknutému subjektívnemu právu žalobcu.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa v podanej žalobe označila ako napadnuté rozhodnutie správneho orgánu (čo je aj nutnou náležitosťou žaloby podľa § 249 ods. 2 O. s. p.) rozhodnutie „Mgr. E. H. - predsedu školskej maturitnej komisie a to Nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov na S. T. k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok zo dňa 30. 5. 2011“, ktoré bolo doručené žalobkyňi dňa 31. 5. 2011. Petitom žaloby sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovanej „a to Nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov na S. T. k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok zo dňa 30. 5. 2011“.

Na výzvu krajského súdu z 20. 10. 2011, aby žalobkyňa doručila súdu napadnuté rozhodnutie, boli predložené podaním z 28. 10. 2011 jednak písomnosť podpísaná žalovanou a označená ako nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov na S. T. k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok datovaná dňom 30. 5. 2011, a jednak písomnosť podpísaná žalovanou a označená ako „SPRÁVA ÚFIČ MS ZO DŇA 30. 5. 2011.“. Obe tieto písomnosti boli pripojené žalobkyňou už k žalobe.

Na základe posúdenia žaloby podľa jej obsahu odvolací súd považuje za nepochybné, že žalobkyňa napádala svojou žalobou ako rozhodnutie žalovanej písomnosť datovanú

30. 5. 2011, adresovanú zriaďovateľke žalobkyne a označenú ako „Nepripustenie fyzických osôb štúdia jednotlivých predmetov na S. T. k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitných skúšok“. Keď žalobkyňa na strane 1 žaloby z ňou napadnutého rozhodnutia cituje, uvádza časť vety, podľa ktorej žalovaná „neumožnila fyzickým osobám štúdia jednotlivých predmetov, ktorí nesplnili podmienky jej vykonania, vykonanie ústnej formy maturitnej skúšky v dňoch 30. 5.-3. 6. 2011“, čo zodpovedá vete z druhého odseku uvedenej písomnosti žalovanej, i keď s mierne pozmeneným slovosledom. Nebolo preto správne, ak krajský súd na viacerých miestach odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza, že žaloba smeruje proti správe, ktorá je výsledkom kontroly pripravenosti a organizácie maturitnej skúšky, ktorú vypracovala žalovaná ako predsedníčka maturitnej komisie. Tento dokument, označený ako „SPRAVA Z ÚFIČ MS ZO DŇA 30. 5. 2011“, zjavne nebol súčasťou tej písomnosti žalovanej, ktorú žalobkyňa označila ako napadnuté rozhodnutie a ktorú aj žiadala zrušiť v žalobnom petite.

Žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáha svojou žalobou zrušenia písomnosti, ktorou žalovaná oznámila zriaďovateľke žalobkyne, že bola dňa 15. 5. 2011 menovaná prednostom Krajského školského úradu v Trenčíne do funkcie predsedníčky školskej maturitnej komisie pre maturitné skúšky prebiehajúce na žalobkyňu na obdobie od 1. 3. 2011 do 28. 2. 2012. Ďalej žalovaná oznámila žalobkyňu, že na základe zistení Školského inšpekčného centra Trenčín a žalovanou vykonanej kontroly pripravenosti a organizácie maturitnej skúšky žalovaná neumožnila vykonanie ústnej formy internej časti maturitnej skúšky v dňoch 30. 5. až 3. 6. 2011 fyzickým osobám štúdia jednotlivých predmetov, ktorí nesplnili podmienky jej vykonania. Zriaďovateľke žalobkyne bola táto písomnosť doručená dňa 31. 5. 2011.

To, čo žalobkyňa svojou žalobou napáda a žiada zrušiť, je svojou povahou list-oznámenie žalovanej žalobkyňu o „neumožnení“ vykonania ústnej formy internej časti maturitnej skúšky bližšie neurčeným fyzickým osobám, ktoré nesplnili podmienky jej vykonania. Postup žalovanej, ktorým sa toto „neumožnenie“ realizovalo, vyplýva zo Správy priloženej k žalobe, v ktorej žalovaná uviedla o udalostiach dňa 30. 5. 2011: „Po dohode s prednostom KŠÚ a ŠŠI som zvolala školskú maturitnú komisiu (ŠMK) a vedenie školy. Pani zriaďovateľka sa na stretnutie nedostavila. Zasadnutie ŠMK sa konalo asi o 14,00 hod. za prítomnosti riaditeľky školy, právneho zástupcu školy a ŠŠI. Všetkých zúčastnených

som informovala so zistenými nedostatkami v predloženej dokumentácii osôb ŠJP... Nevykonaním komisionálnej skúšky z 2. cudzieho jazyka uchádzači ŠPJ nesplnili podmienku na to, aby mohli konať internú časť maturitnej skúšky. Na základe týchto zistených skutočností som dňa 30. 5. 2011 zastavila konanie ÚFJČ MŠ všetkým 158 uchádzačom ŠJP. Pani riaditeľku aj pani zriaďovateľku, ktorú som tiež informovala o rozhodnutí ŠMK, som požiadala, aby informovali o rozhodnutí ŠMK všetkých uchádzačov ŠJP... Písomné vyjadrenie k neumožneniu konať ÚFJČ MS uchádzačom ŠJP som dňa 31. 5. 2011 odovzdala pani zriaďovateľke Ch. aj pani riaditeľke R.“

Odvolací súd posúdil, že písomnosť, ktorú žalobkyňa žiada zrušiť, nemá povahu rozhodnutia, ktoré by bolo spôsobilým predmetom prieskumu správneho súdu na základe žaloby v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. Tejto písomnosti chýba autoritatívnosť určenia obsahu konkrétnych verejných subjektívnych práv a povinností žalobkyne; žalovaná listom len dodatočne oznamuje svoj postup spočívajúci v neumožnení vykonania ústnej formy internej časti maturitnej skúšky bližšie neurčeným fyzickým osobám. Samotný list žalobkyne nepredstavoval vrchnostenský akt aplikácie práva s nepriaznivým dosahom na právne postavenie žalovanej, ale notifikáciu uskutočneného zásahu, ktorým žalobkyňa prípadne mohla byť dotknutá. Konanie žalovanej, ktoré mohlo žalobkyňu zasiahnuť, malo povahu faktickej aktivity, činnosti, ktorej výsledok nebol pretavený do podoby rozhodnutia na účely druhej hlavy piatej časti O. s. p. V tejto súvislosti možno dodať, že žalobkyňa, podľa názoru odvolacieho súdu, nie celkom jasne a konkrétne uviedla, na akých právach bola konaním žalovanej ukrátená - v žalobe tvrdí, že bolo porušené právo žalobkyne a jej študentov na právnu istotu a rovnosť všetkých pred zákonom.

Pokiaľ ide o pojem „ďalšie rozhodnutia“ v § 244 ods. 3 vete prvej O. s. p., pod ktorý podľa žalobkyne spadá aj „rozhodnutie“ žalovanej, týmto pojmom zákonodarca rozšíril množinu preskúmaných rozhodnutí (okrem rozhodnutí vydaných v správnom konaní), za podmienky, že zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť tieto práva a povinnosti priamo dotknuté. Túto podmienku, ktorá je výrazom autoritatívnosti a konkrétnosti rozhodnutia, však list žalovanej, označený žalobkyňou ako napadnuté rozhodnutie, nespĺňa.

Účelom správneho súdnictva je ochrana subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb pred neprimeranou či svojvoľnou činnosťou správnych orgánov. Táto ochrana, ako každá súdna ochrana, má byť poskytovaná tak, aby bola efektívna.

Právna úprava správneho súdnictva na rozdiel od konania v občianskoprávných veciach ustanovuje rigoróznú úpravu jednotlivých úkonov a druhov konaní.

Z ustanovení § 250j O. s. p., upravujúcich spôsob rozhodovania správneho súdu v prvom stupni, vyplýva, že súd buď žalobu zamietne, a to vtedy, ak rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom (ods. 1), alebo napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti správne orgánu na ďalšie konanie, v prípadoch taxatívne ustanovených zákonom (ods. 2 a 3), výnimočne vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 O. s. p. môže súd rozhodnúť vo veci samej (§ 250j ods. 5 O. s. p.). Iným spôsobom správny súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. nemôže meritórne rozhodnúť.

Vyhovením žalobe žalobkyne by mohlo byť iba „zrušenie“ listu žalovanej oznamujúceho, že žalovaná nepripustila viaceré fyzické osoby k vykonaniu ústnej časti internej formy maturitnej skúšky. Takýmto rozsudkom by sa žalobkyňa neposkytla žiadna účinná ochrana, keďže „zrušenie“ oznámenia zásahu žalovanej by sa samotného zásahu spočívajúceho v nepripustení osôb k maturitnej skúške, ktorý tomuto oznámeniu predchádzal, nijako nedotklo. V správnom súdnictve sa nerozhoduje o žalobách preto, aby bola pre žalobcu výrokom rozsudku učinená len morálna satisfakcia spočívajúca v potvrdení, že konanie správneho orgánu bolo prípadne nezákonné. Na základe uvedeného sa žalobkyňa zvoleným právnym prostriedkom domáhala súdnej ochrany právne neúčinným spôsobom a bezúčelne.

To však, samozrejme, neznamená, že „konanie žalovanej nie je preskúmateľné žiadnym orgánom“, ako sa obáva žalobkyňa vo svojom odvolaní. V správnom súdnictve je preskúmateľné i také konanie či nekonanie správnych orgánov, ktoré nemá charakter rozhodnutia preskúmaného podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p.. Prostriedky, ktorými sa tento súdny prieskum a jeho jednotlivé druhy iniciujú, však majú inú povahu a obsah a riadia sa čiastočne odlišnými procesnými pravidlami než žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu.

Podľa § 244 ods. 5 vety prvej O. s. p. súdy v správnom súdnictve konajú aj o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy zakotvuje piata hlava piatej časti O. s. p. (§ 250v).

Podľa § 250v ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Súdne konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je zárukou, že súd vyslovením povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý by vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy. Občiansky súdny poriadok pojem „zásah“ nedefinuje; jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z ustanovenia § 250v ods. 1 však vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný, resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, pokyne, prípadne nečinnosti. Cieľom ochrany podľa § 250v O. s. p. je ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

Procesná náročnosť konaní v správnom súdnictve je vyvažovaná tým, že vo väčšine prípadov zákon vyžaduje povinné zastúpenie žalobcu advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; povinné zastúpenie advokátom sa s taxatívne určenými výnimkami vyžaduje v konaní podľa druhej, štvrtej i piatej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250a, § 250t ods. 8, § 250v ods. 8 O. s. p.).

Odvolačí súd poznamenáva, že nie je jeho úlohou interpretovať v správnom súdnictve každý návrh na začatie konania tak, aby bol navrhovateľ v konečnom dôsledku úspešný. Posúdiac návrh na začatie konania podaný žalobkyňou podľa jeho obsahu, ako aj

podľa opakovane prejavenej vôle žalobkyne považovať toto podanie za žalobu podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p., správny súd (ani krajský súd, ani Najvyšší súd) nemohol vyhodnotiť žalobu žalobkyne ako návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O. s. p. Predmet súdneho konania určuje žalobca; v správnom súdnictve s povinným zastúpením advokátom sa pritom očakáva kvalifikovanosť tohto určenia spojená s výberom vhodného druhu konania v rámci správneho súdnictva. Súd nemôže prekročiť petit žaloby (§ 153 ods. 2 O. s. p.) a keď žalobkyňa žiadala zrušiť „rozhodnutie“, súd nebol oprávnený, aby žalovanej uložil povinnosti v zmysle § 250v ods. 4 O. s. p.. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že i v prípade, keby sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala namiesto zrušenia listu žalovanej ochrany pred nezákonným zásahom spočívajúcim v nepripustení osôb k vykonaniu ústnej formy internej časti maturitnej skúšky, musel by súd konanie zastaviť pre oneskorenosť podania návrhu (§ 250v ods. 3 druhá veta v spojení s § 250d ods. 3 a ods. 8 O. s. p.).

Konanie podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. je konaním so zákonom limitovaným predmetom (preskúmava sa v ňom vždy rozhodnutie a postup správneho orgánu) a pretože žalobkyňa označila ako napadnuté rozhodnutie správneho orgánu list, ktorý povahu rozhodnutia nemá, nie je splnená podmienka konania, aby konanie malo spôsobilý predmet zodpovedajúci zákonnej úprave. Nedostatok tejto podmienky je neodstrániteľný, preto bol daný dôvod na zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 prvej vety v spojení s § 247 ods. 1 O. s. p. Krajský súd síce konanie zastavil v dôsledku aplikácie nesprávneho procesnoprávneho ustanovenia (§ 250d ods. 3 O. s. p.), to však samo nemalo vplyv na vecnú správnosť výroku napadnutého uznesenia. Neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, o aký ide v tejto veci, by musel viesť k zastaveniu konania v ktoromkoľvek štádiu (§ 103 O. s. p.). Konanie podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. sa s poukazom na § 250d ods. 3 O. s. p. zastavuje preto, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, vtedy, ak sa žalobou síce napáda rozhodnutie (čo nie je prípad prejednávanej veci), avšak také, ktoré vylučuje zo súdneho prieskumu zákon. Ak žaloba smeruje proti aktu správneho orgánu, ktorý ani charakter rozhodnutia nemá, tým skôr (*argumentum a minori ad maius*) treba konanie o nej zastaviť. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 O. s. p...»

Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 13 S/72/2011-35 z 29. novembra 2011, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal stanovisko k námietkam sťažovateľky, najmä pokiaľ ide o skutočnosť, prečo zásah predsedníčky školskej maturitnej komisie E. H. z 30. mája 2011 nepovažuje za rozhodnutie. Ústavný súd konštatuje, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 neporušuje základné práva sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012 nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim

vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 10/2012 z 18. apríla 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012